

Hei og velkommen til på glassen Takkommandoen.

Jeg heter Geir Aker og er kanskje kjent for mange som fennrikken i kompagniet i Leverhetsen på TV2.

I hele yrkeskarriere min så har jeg jobbet med mennesker og det å få mennesker til å fungere godt, enten enkeltvis eller sammen i gruppet.

Jeg jobber med ungdom som sliter og voksne som også sliter.

Og i forskjøret så jobber jeg med både ledere og soldater.

Det som er felles er at ofte så trenger de en annen form for struktur for å få tak i overskuddet de trenger i hverdagen sin.

Noen mangler mot eller være tydelig eller andre strever med å finne for utsigbarhet og rutiner i en hektisk hverdag.

Og noen sliter med å slippe kontroll.

I denne podcasten imitterer jeg en profilerte mennesker som kjenner seg litt igjen i disse problemstillingene.

Og min neste i dag er en skuespillere og artist som for alvor slår igjen dem som William i NRK ser en skam for en del hårtebake.

Han ble berømt over natta bokstaveligstalt og har borte mot en million følgere på Instagram.

Og den vårdagen her så har du kanskje sett han som rekrut i kompagnilevresen.

Men det jeg lurte på, det er hvem var Thomas Hayes før han ble aldeles William.

Og hvordan all verden har det vært mulig for han å takke det, det er forventningsleset.

Det følger meg å bli så kjent i så ung alder.

Velkommen Thomas og takk for sist.

Jo takk, og takk for sist det.

Ja, for da var jo vi i uniform, vi begge to.

Sist vi så var andre eller ja, i store del hvertfall.

Ja, og over en lengre periode så var det det.

Og det er jo en spesiell måte å møtes på hver greie.

Jo, jeg har jo sett litt på kompagniføyerere og sett egentlig bare å kjenne deg i uniform.

Så det var litt som veldig rart å se deg i uniform.

Men det er rart å ha på uniformen selv.

Ja, det var en del av det samme.

Ja.

Det er kult.

Nå er vi jo civilt å sitte der og skal prate om verdagen til Thomas.

Og kanskje jeg må dele litt av mitt også.

Ja.

Det har vi egentlig ikke gjort.

Nei, vi har ikke det. Så jeg tenker at det er på høy tid.

Jeg tror vi har en ting som er felles, så det er at vi fikk veldig brått møte med rampeluse.

Ja.

Jeg var litt eldig, og du var litt yngre.

Men det skjedde jo nesten over natta for deg, ikke det?

Jo, så å si.

Det tok ikke lang tid da, kanskje.

Ja, egentlig fra vi begynte, så tok det vel kanskje en måte eller noe.
Ja.
Så det var litt som en typen to ukersperiodet, tror jeg det var.
Fordi du fikk en central rommi-rollet i Skam, som William.
Og det kommer helt sikkert å følge deg lenge.
Det er interessant, jeg har sett Skam.
Og det er mot min datter så vil jeg, for jeg fikk egentlig ikke lov, pappa.
Du må ikke se på det der.
Så jeg har lurt litt på hva som ligger her.
Det er sånn at pappa skal ikke få lov til å ta del i hvordan ungdomslivet var på den tiden.
Eller er det sånn at hun vil skjerre meg.
Jeg tror kanskje det er litt første.
For det gikk et fint innblikk i ungdomsliv på et litt tidspunkt her.
Og du hadde jo, du var jo den høye, mørke, kjekke fyren som bare skulle være.
Skulle være og skulle like seg av alle litt mystisk og greier.
Hvordan fikk du denne bakgrunn fra teater eller noe som helst før?
Nei, jeg hadde ikke noe bakgrunn fra teater i det hele tatt.
Fordi NRK gjorde bare at de søkte uerfærende skuespillere.
Og egentlig de fleste av hele hengen var uerfærende.
Noen hadde gjort noe i teater når de var mindre og bak på TV når de var mindre.
Men de aller fleste hadde ikke vært i nærheten av et kamera før.
Du ville ha utkjente folk til å bruke her alle?
Ja. Så da var det egentlig bare å søke det.
Og så var man lurt på om det var 1.200 søker eller noe.
Så det eneste erfaring jeg hadde egentlig var skoleforestilling i fjern klasse.
Ja, exakt.
Det var jeg hadde overdraget noe.
Det skulle vel fange fargene i verden å borte.
Ja, det var veldig trist.
Ja, det var første klasse faktisk.
Det husker du var et sånn skuespill som et byen vår.
Og det skulle jeg være kjøpmann.
Det her var første klasse, og vi måtte pugge for å lese.
Og der er linje til kjøpmann.
Jeg er kjøpmann AH-frik.
Alt har jeg i min butikk.
Salt og peppermel og sukker.
Syltet til i fine krokker.
Og så videre og så videre.
Og det begynner å bli en stund siden jeg var der.
Så jeg kan sette spod.
Ja, men det er imponerende.
På godt og vondt.
Men det som blir så frontet i en alder av 18 år.

Jeg husker at jeg var 18 år.
Da var jeg litt sånn forsiktig og liktig.
Og stå mitt på torget og rope.
Men du ble jeg å lyfte fram som 18-åring.
Og sånn er det.
Veldig absurd.
For det er ting man tenker på.
Og i hvert fall, jeg tror de fleste i min generasjon.
Kanskje tenker det som opp gjennom barnaumen.
Sånn en dag samanlyset blir kjent.
Men på tidspunktet der så var ikke det i tankene mine.
Det er liksom ikke noe jeg ser for meg.
Jeg var fotball-trener for gutter elvel og hva det var for noe.
Og egentlig rustene som var i hovedet mitt.
Så plutselig å bli kastet ut i det der.
Jeg visste ikke hva jeg kom til.
Og vi ble jo fortalt.
Og det var jo det.
En labudsetts rett med mågrupper fra 12-16 eller 12-18 eller hva det var for noe.
Så jeg hadde egentlig ikke noe tanker om at dette skulle ta av i det hele tatt.
Mer redd for at de andre på halsa andre vennene mine skulle momme meg.
For jeg er på BarnTV.
Litt denne her Vibben der.
Ja, for det er vi.
Du har ikke lyst til å fyre BarnTV, da.
Prøv å løse det ved seg litt fra barnet åra.
Ja, så det var jo veldig spesielt med å si.
Når det plutselig begynte å ta mer og mer av.
For i starten er det venner som er de første som sier at det er kul til.
Så blir det spennende å se hvordan dette går.
Jeg tror det blir kul sere.
Og så begynner flere og flere som du er beskjennte av deg og sier,
og så er det folk som nesten hører den lille rommingen i kantina.
Sånn visketiske, visketiske.
Når du kommer ut på gata så er det plutselig noe helt annet.
Blikk.
Hvordan var det å få beskjennte dem på gata?
I starten skal jeg ikke legge skjult på at det var litt kult.
For det er det som jeg nevnte det.
Jeg har lyst til å ha den der en dag.
Og så var du der.
Og så går det litt rundt og tenker jeg, hva er det som skal skje nå?
Blir man så som man ser på TV og Hollywood Star?
Hvor skal denne reisen enda nå?

Men for min del gikk det egentlig ganske fort før jeg tenkte at dette ikke er noe for meg egentlig. For jeg er like litt generelt å være litt for meg selv.

Litt anonyme?

Litt anonyme å trekke meg tilbake når jeg føler for det.

Men det var vanskelig den perioden er.

Ja, for folk har fått sansen for denne rollen.

Figuren vil de.

Og selvfølgelig er personen Thomas.

Men den oppmerksomheten er ikke så lett å bare skru av.

For denne her veld er skapt etter annet.

Og da kan det være litt krevende å bare trekke seg tilbake?

Ja, det er kontinuerlig surrige huden.

Og du får jo heller ikke fredigst i dag.

Men når du går på Instagram, så er det jo liksom...

Plutselig har du fått masse nyfølgere, blitt tagget i masse stories, mange meldinger.

Så det er på en måte egentlig noe mulighet for å trekke seg tilbake uten å skru av telefonen.

Men da får vi jo folk helt panikk.

Men en gang man skruer av telefonen, så er du jo panikk.

Går det bra med deg?

Ja, exakt. Det er akkurat den her.

Hvor er han? I ringer eller i selve venner, har du hørt noe?

Slap av å skru av telefonen en halte melding som det går fint.

Men går det bra med Thomas i dag?

Ja, Thomas i dag har det veldig fint.

Han liker å prate om seg litt rettet person.

Han har det bra, koser seg, jobber og studerer og har det gøy.

Du har klart å si neitakt til Tilby, som har kommet om mer type skuespillere i jobbet?

Ja, jeg bestemte meg egentlig.

Jeg gjorde noe skuespillige etter tid.

Så etter hvert så ble den på en måte den lille lignisten er litt som smule drept egentlig.

Og det var andre ting som var mer interessant, musikk.

For eksempel, så det var veldig spennende.

Så ble det føltes egentlig bare naturlig å ta et litt steg tilbake.

Igen også litt fordi jeg følte, og det kan enda bare meg,

men jeg følte uansett hva man ville gjort i etter tid, så har man først at det er skamvilliamstemple.

Så jeg liker ikke Thomas hei som gjør et skuespillopptrend, det er skamvilliam som er i en annen seri.

Vi ser jo det ofte i filmer.

Hvis det er en land som har spilt skurk i tre filmer, da kan han spille noe annet, for han er skurken.

Han har bare smiket seg litt annet, så jeg kledder seg opp litt annet.

Så jeg skjønner hvordan det kan henge ved.

Hvordan klarer du å balanceere i dag aktivitet mot det å slappe og trekk seg tilbake?

Er det enkelt å trekk seg tilbake?

Etter som tiden har gått, selvfølgelig er det enkelt.

Nå har jeg selv satt meg i en posisjon hvor jeg jobber med ting som gjør at jeg alltid kontinuerlig går rundt og tenker hver enn her, så det er ikke så enkelt å på en måte sette seg tilbake og skru helt av. Men det synes jeg nå er litt av sjarmen med jobben jeg driver nå. Men jeg har en veldig bra sjars det, en katt som heter Rolf, og da er det enkelt til tide hvertfall å sette seg ned og begynne å se på noe på TV. Ja, for Rolf er rolig. Rolf er rolig katt. Rolf er rolig og nesten helberedende liten gutt kan jeg si. Men det er ofte det, kjældyr er jo det for mange, at det er en sånn påmel som at vi må gire ned, vi må passe på, kose oss og slappe av. Det er også det, jeg er en veldig sosial aktiv person. Intil Rolf kom til livet mitt, jeg fortsatt det. Men når Rolf kom til livet og havnet i lærighet min, da var det litt som også det er viktig å være hjem og tonende helt. Så der som du sier, uten at jeg tenkte akkurat at de ordene der, så er det sånn, ja, veldig viktig å bare ta det med ro. Ja, som jeg har hørt en gang, god solat vil jeg noen gang kan. God solat vil jeg noen gang kan, det er helt sant. Jeg har hørt, jeg har hørt, jeg har hørt en karr som hørte på en butikk, som hørte på, hvordan det var da å ha Thomas som solat. Og han kunne fortelle at det vokket alt i det at Thomas hørte på de som bestemte, er det sant? Det kan fort stemme. Så Thomas på skolen som gutt var? Nei, han var ikke, nei, jeg følte ikke helt det skolesystemet som var. Det paset ikke han. Nei, det gjorde ikke det. Nå gjorde det. Men nå er det litt anledes egentlig. Det å studere, nå er jo noe helt annet. Altså, det er å valgte det selv. Og når vi går i grunnskolen, så er det ikke så valgt fritt. Det er å sneve av tvang og være der. Men hvordan overlevde du i skolen? Og måtte bare finne alternativet løsninger for alt, typ nesten. Men jeg klarte meg i relativt greit, og så kom jeg gjennom å fullførte videregående. Men det er vokke, enkelt egentlig. Fri minutter og fotball og alt det var egentlig absolutt høydepunkt når det løpet av dagen. Jeg har hørt mange sier at det å bevege seg og fri minutter er høydepunktet ved skolen. Og så skjønner jeg at det var litt sånn for deg også. Og jeg tror nok at det er mange som kan kjenne seg inn at det var litt lange timer. Det var litt kjedelig fag. Og det var ikke så veldig inspirerende lærer alltid. Men så har vi ikke noe godt alternativ til skolen, det er litt som det vi har.

Ja, og det synes jeg egentlig var litt kjipt.
Men i ungdomsskolen ble jeg sett i en alternativ gruppe.
Hvor vi gjorde andre ting i form av læring, i stedet for å sitte på skolebenken og skrive med en dårlig robot.
Jeg vet ikke om jeg har lært så mye av det.
For for meg var det egentlig bare å komme seg ut av timen som var målet.
Men det er klart at jeg har gjort noe for å få frevært.
Men det var moro det.
Vi gjorde det mye rart.
Vidronene, jeg husker ikke helt hva det er helt med vidronene på et sted ned i Asker.
Nede ved Vålen, der er det en liten sånn her.
Det er et litte hus med rett ved vannet som jeg vil brygge av.
Det er det vi håper å gjøre når det er råd og båt.
Vi gjorde sånne ting.
Veldig lite skole egentlig.
Men det var toppen.
Det var skole for meg, det var vanskelig.
Det er en mix av alt med fag i plutselig når noen sier dette skal du lære.
Og dette skal du gjøre.
Hvertfall på den tiden var du sånn, nei, jeg har lyst til å lære om det.
Jeg har lyst til å lære om noe helt annet.
Historia er mye mer spennende nå en mat.
Jeg ville ta ting i mitt tempo, men det går ikke.
Og du skal jo følge samme plan.
Det er litt klassiskt at 25 elever skal drive det samme tid og like lenge.
Og det er 25 individuelle skeler som har sine ideer og tanker om vår livet børte hvert.
Ja, det er ikke noe du gjør dit i ditt tempo.
Det er det som vi gjør dette nå, og det er den uken vi skal gjøre det.
Så selv om du ikke forstår det, og du ikke er en av de som går opp aktivt og spør, jeg forstår ikke at jeg trenger hjelp, så er det bare å glemme.
Funker du dårlig?
Ja, ofte, og mange uker og mange timer der hvor det har skjedd.
Men jeg har klart.
Det ser vi jo.
Det kommer en dag jeg skulle lære bort å løyre leksi med et barn også, sikkert.
Og da tok jeg at jeg skal ut i spissen her.
Nei, for det er noen som også barn har å fange opp signaler.
Og det kan hente at din erfaring med skolen kan synne gjennom.
Og så smittet det litt.
Det er bra tenkt.
Det kan gå til at det er en annen voksen som skulle være tettere på å leksiehjelp ha.
Ja, det tror jeg.
Jeg tror det er også kanskje det beste på barnets skyld.
Matematikk og det granne der.

Men store kanskje kan jeg være god på.
Hva kunne du tenkte å bidra til barnen når du skulle lære noe?
Nei, da tar jeg med idrett sport, aktiviteter og den biten der,
kontra sittende med lekser og sånt.
Musik da?
Ja, musikk også.
Det går under kategorien aktiviteter og sånt.
Så ja, det må bli den biten der, fotball og hele det der.
Det har vært et stort fotballertet.
Og det fikk jeg for å få den.
Og det slår fortsatt.
Fotballertet, fotballertet slår fortsatt.
Ja, fotball er mye av min hverdag.
Musik
Når man blir kjent, Thomas,
nå vet du jeg litt.
Ogsånn det er også.
Har også blitt gjensjent.
Hvordan er det for deg å skulle forholde seg til at folk
nærmest har forventninger til deg før du har møtt dem?
For min del så krever det en sånn overbevisning.
For som veldig mange sier og som jeg selv på måtte skjønner så,
har man blitt stemplig, litt som han duersbeggen,
utfra den karakteren som jeg spilte i skam.
Så du er litt sånn konstant hann drittsekken.
For folk er jo innholdt og dette kjenner du også til.
Folk tror jo at du sikkert er knallar hver eneste dag
på fackrat som det er i kompaniet.
Ja, det er grunnstillinger.
Ja, nettopp.
Folk tror det, og det er liksom sånn de kjenner deg,
de tror at sånn er du.
For meg var det litt som i William i skam.
Mange trodde nesten at det var reality på måtte.
Sånn er du.
Det er ikke klart du er ikke noe annen person.
Og folk er litt sånn sånn, du skal være og sånn.
Så krever det egentlig mye som på måtte overbevisning
for at de skal skjønne at jeg ikke er en sånn type
som går rundt og spitter på føttene til folk.
Den er tonen der og er skikkelig overleggende.
Og når du skal gjøre det med mange mennesker,
så blir det egentlig litt drittleg, så det gir opp.
Kommer der inn og du på en måte...

Folk forventer litt sånn,
nå skal vi liksom få en sånn type
og så blir det ikke sånn når folk blir skuffet
for at han ikke er den typen som kommer skjøren
med posj og hele denne grader.
Samtidig så tror jeg også folk...
Det er litt rart fordi det er jo sosiale sammenhengering
hvor folk forventer en type av ting
og så når du kommer til jobbsammenheng,
så forventer folk også noe helt annet.
For folk er jo blitt veldig gjernevasket av
det som skjer på sosiale medier,
og på TV og nyheter og sånt.
Det blir sånn selvforsterkende.
For mindel så har det egentlig vært litt vanskelig.
Prøve på å slå den veggen ned.
Ja, for det var ukjente fes for publikum.
NRK vil jo ha ukjente fes,
og da er det lett for seeren helt sikkert
å tro at dette ikke er skuespillere.
Da hadde vi sett dem før,
og da spiller de sikkert selv selv langt på vei.
Da er det fort gjort å gi det mer klapen
at du er sånn.
Og så er du ikke det.
Du har bare vært på jobb,
og så har du spilt en rolle.
Ja, jeg har slitt lenger å skjønne
hvordan folk ikke klarer det
på en måte å skjønne at det er skuespill.
Jeg tror folk skjønner det,
men de vil ikke skjønne det.
De vil ikke slippe på den historien
de har lyst på en måte nesten for å elsket seg.
Ja, de lever historien videre
når de ser deg selv,
og der er de igjen.
Ja, han eksisterer litt sånn.
Ja, og du er viliam.
Nei, ikke den.
Nei, nei, nei.
Så hvis du får barnen dag,
og det blir en søn, så er det ikke sikkert
at det blir viliam?

Det tror jeg er ganske spikere at det ikke blir.
Da tror jeg at jeg hadde klikket for meg.
Ja, det vinner vi ikke.
Den noen har jeg brukt opp det for deg
framover i en stund.
Ja, det har egentlig...
Jeg synes egentlig viliam er veldig fin,
men det har nesten blitt dødt for meg.
Ja, godt utsikker.
Når jeg hører noen på tebanen eller noen som hører viliam,
så blir jeg litt sånn...
Ja, litt den her...
Slutt, slutt, slutt.
Ja.
Det å Nora, egentlig.
Ja, exakt.
For jeg har alltid følt meg av de to tingene der.
Ja, ja, selvfølgelig.
Ja, og egentlig ordet skam.
Ja.
Det er også sånn, når jeg hører det er en skam,
så blir jeg sånn og prøver det å hente det nå her,
eller bare hvordan vi er her nå.
Ja, exakt.
Så det folk mener,
men det er sikkert ikke,
men det har bare blitt totalt ølagt for meg.
Ja, exakt.
Jeg kan selv aldri bruke du er en skam.
Det går ikke.
For da stopper bare folk på leringen.
De bare...
Jeg skjønner...
Jeg skjønner...
Hvem hadde de møtt,
hvis de hadde møtt Thomas?
Ja, uten at de hadde blitt...
Ja.
Ja.
Nei, jeg tror,
jeg har gått spørsmål.
Da har jeg formet meg så mye, liksom, egentlig.
Ja.
Og man er jo akkurat...

Det er jo prime age,
når du skal starte voksenlivet.

Ja.

Og det er jo liksom den perioden der hvor du også...

Det er jo som å takle, da.

Ja.

Og det er den perioden der hvor du skal egentlig lære deg
å bli selvstendig i hvera der skjære.

Næsten begynne å kjøpe klærskjæringer og sånt.

Ja, ja.

Så da har jeg formet meg veldig mye til denne her i dag.

Lær veldig mye om mennesker.

Og ja.

Du blir jo litt som du kjenner
fem type mennesker som er rundt ham.

Ja.

Men...

Ja, hvem jeg hadde vært...

Jeg hadde sikkert fortsatt vært enn...

med fotballtrenere,

eller jobba på sånn tors av sport eller retran og sånt, da.

Ja.

Kanskje...

Kanskje jeg hadde jobbet i en av de fotballtrenere
som en av de sånn materialfavaltere,
eller retran og sånt, da.

Jeg tror jeg.

Kult.

Sikker du noe sånt?

Ja.

Det er noe som aldri kunne bli pro på grønne slættersingen.

Det er aldri...

Det finnes alltid...

Og mange av de...

Det er mange av de også, da, finner veien inn i skolen,
og blir dyktige gummelærere også,
faktisk, jeg har sett.

Ja.

De som er aktive i fotball,
også får de ikke en karriere
på...

i Champions League, for eksempel.

Men da finner de gledene i å delte ut det andre.

Ja.

Du kunne faktisk fort hennat...
det her...
inn der hadde ramla, kanskje.
Øh...
som en gummelærer.
Gummelærer heiss.
Fordi det er litt sånn typisk sånn,
folk som all...
man ser for seg noe mens jeg skulle aldri
tro at han vinter på skolen.
Ja.
Så blir han gummelærer.
Ja.
Det er eksempel.
Så det kunne være.
Ja.
Men tvile på at det skjer nå.
Ja.
Jeg blir nok sikkert fotballtrenning
for sønnen eller to,
eller retran og sånt,
det kan folk være.
Ja.
Hvis du skulle...
hørte på autoriteter.
Hele livet.
Ja.
Hvor langt har du kommet da?
Ja, det er godt spørsmål.
Ja.
Jeg tror...
Hvis det hadde blitt en rutine
og bare...
at det skulle bare være sånn, så...
Øh, ja, det er godt spørsmål.
Ja.
Du spør litt hvor fort man hadde
på en måte kommet opp i rang.
Ja.
For jeg visste liksom at det er sju år
til du liksom kan komme opp i rang,
da tror jeg ikke det hadde vært lenge.
Nei.
Men vet jeg at hvis jeg jobber bra

og slider og så videre og så videre,
da tror jeg kanskje det kunne gått.

Kanskje?

Kanskje, ja.

Det er en stort kanskje.

Ja.

Nei, det tror jeg det er så muret,
og jeg er like litt som må jobbe for meg selv også.

Ja.

Ikke...

egentlig bli bossa rundt
på den måten.

I dag

skal du gjøre det.

Jeg vil si jo det heller til meg selv.

I dag må du gjøre det, Thomas.

Ja.

Ja, men da gjør vi det.

Ja.

Da gjør du det.

Da er det litt sånn.

Ja.

Men koster ikke...

koster ikke litt energi

og skulle stå imot

at andre har lyst til å bestemme,

for eksempel da i en militære samling

som du fikk lov å prøve

i kompaniet,

så var det jo...

bestemt jo ganske mye heltid.

Ja, det var jo nesten så å si,

heltidene.

Ja.

Når du skulle spise den nordre,

fikk lov å gå på don nordre,

skulle du sove og ikke, ja.

Jo, det krever jo...

krevet sitt,

men det er egentlig

litt som for min del,

akkurat i dette scenario her,

så var det egentlig bare

litt oppfatt og utført.

Ja.

Og da er det bare å gjøre det, da.

Ja, så du skjønner liksom

rolen du måtte ta

for at det her skal funke for deg.

Ja, så når jeg først satt

og gjorde synk helt i starten,

så var jeg litt sånn,

jeg måtte teste grensen litt

for å finne ut hva som er lov over litt.

Ja.

Men en gang jeg gikk inn den porten der,

og hørte første tale fra deg,

da skjønner jeg, her er det egentlig bare

litt utført.

Det skjønner du.

Ja.

Lytt oppfatt og utført,

så skjønner jeg,

og da gjør vi det bare.

Her er noen som bestemmer?

Ja.

Og det er ikke deg?

Nei, det er hvertfall ikke meg.

Jeg tror jeg er en av de siste

av hele hengene her.

Det skjønner jeg egentlig rimelig fort,

men det er noe med det

når du også har kasserne der.

Det er liksom...

Helt ramme.

Helt alt.

Ja.

Og fjellene, det er jo

det er spektakulært å være deroppe.

Det er helt spinmelt.

Du føler deg billig liten.

Ja.

Sånn egentlig.

Når du står der og henger i liksom,

du er midt i dal med alle disse fjellene,

og...

Ja, 40 sekunder til det,

og 15 sekunder til det,

og ja, en time på å stå opp
sengstrekk.

Ja, alt.

Ja.

Men men.

Ja.

Vi får se da.

Jeg har liksom...

Ikke at jeg tror at jeg hadde...

gjort det.

Men en ting som jeg har kommet på i forhold

til det å prøve ting,

nå har jeg liksom

prøvet litt militære.

Ja.

Men jeg skulle gjerne egentlig,

for jeg var jo aldri første ganske enn sånn.

Nei.

Men jeg skulle gjerne prøve det mer.

Ja.

Prøv for det.

Nei, for det var...

Etter at jeg tenkte sånn,

her har jeg noe jeg kan bidra med.

Ja.

Samtidig som jeg tror jeg aldri ville

vært en sånn skikkelig god soldat.

Men det var liksom

akkurat nok til å tenne gnisten.

Ja.

Skjønner du sånn, ok,

kanskje man skal prøve...

det...

det er spennende.

Ja.

Og så sitter man i den båten.

Det er jo mulig,

for meg i det helt at å komme med meg

inn i militæret.

Ja.

Nå var det noe i salder, så...

Jeg tog jo godt litt, da.

Ja.

Og det er sikkert det

som gjør på en måte det spennende.

Ja.

Fordi jeg har ikke tilgang på det.

Nei.

Og så fikk du en liten smakebit,

og så fikk du ikke nok

til å tilfestille hele sulten.

Ja.

Så nå har du blitt nysjerrig,

og så vet du helt hva du skal gjøre.

Nei.

Fordi jeg har ikke tilgang på det,

egentlig.

Jeg har ikke tilgang på det, så er alt spennende.

Ja.

Ikke sånn.

Så med en gang du har det,

så er det ikke så veldig spennende lenger.

Så kan denne dag tre,

hvis noen hadde kommet til meg,

ringte meg i morgen,

og sagt du,

nå skal du få prøve her.

Ja.

Blim oss et år.

Dag tre.

Nei.

Nei, nei, nei.

Nei.

Det var to dager til,

så skulle jeg til for å fylle den betta her, sånn.

Ja, ja.

Ja.

Ja.

Nei.

Her sitter man da.

Ha ikke noe mulighet.

Hvordan kan du skape nusjeriet

på nye ting i livet ditt?

Oi.

Jeg kan tenke...

Kan man skape det selv?

Ja, det er interessant,

fordi at ofte så oppdager vi ting

som ramler i fange,
og så tenker vi at det var interessant.
Mm.
Men
derfor spørsmålet,
hvordan kan du selv skape interesse for noe?
Kan man skape den interesse selv?
Jeg liker spørsmålet tilbake også,
fordi det er...
fordi det er akkurat det som er poenget.
For...
hvis vi da som mennesker skal gå gjennom livet
og vente til ting dukker opp,
som skal fenge oss,
så kan det gå til at vi må gå lenge
mellom hver gang det duker opp nå.
Så for å bøte på det,
så kan vi faktisk være aktive
og gå ut og finne og skape en anglist,
og finne noe som
tenner den gløden i oss,
som gjør at vi har lyst å drive med det
mer enn at det skal komme til oss
og så oppdage det.
Ja.
Så det å...
gå ut og prøve nye ting.
Ja.
Sånn utføre det seg selv,
at vi må gjøre ting.
Ja.
Fordi alt det du har gjort før,
det vet du egentlig en del om.
Du har prøvd det,
og du vet i hvilken grad du synes det var gøy eller ikke.
Men det å så gå...
det å så gå leit etter ting
som ikke du har gjort før,
og som kanskje
er litt utenfor mainstream,
eller hvertfall utenfor komfortsånen,
der kan det finnes gull.
Ja.
Ja, det er sant.

Ja.

Og det er sikkert litt sånn,
det er jo på en måte som jeg sa en emtid,
da jeg er veldig unge skjerri på å prøve
å gjøre ting,
og da finner jeg en interesse for det.

Ja.

Så jeg gjør jo kanskje det i undervisetheten.
Den skjerriheten som du har,
den tror jeg er gullvert,
for å komme dit hvor du kan skape interesse selv.

Ja.

Fordi at når du er en skjerri,
da har du allerede moduset til å leit etter nå.

Ja.

Og hvordan funker det her?

Er det noe for meg?

Hvordan er det her?

Og så videre.

Så en skjerrihet tror jeg er fantastisk bra,
for å komme dit hvor du kan skape gløde egetid.

Ja.

Jeg tenker at du har tått noen fornuftig valg,
med erfaringer fra Skam,
og kjenne at det var ikke helt det jeg ville i den skalaen.

Du trekker det litt tilbake.

Og så tar du nå et skritt framme igjen i Rampelyse,
komponent i Lavridsen, deltagere der.

De har jo blitt et veldig kjært konsept.

Så der er du Rampelyse.

Hvorfor ble du med?

Ja.

Det er et godt spørsmål for jeg blir det med.

Men det har nok faktisk noe med en skjerrihet noe å gjøre.

Ja.

For jeg har jo ikke vært på noe realitet før.

Nei.

Og hva er realitet?

Ja.

Og dette programmet er ikke litt som
der hvor du ligger på en beach,
og drikker av ritting, så prik med folk.

Du skal utfordre å teste dine egne grenser.

Og jeg som egentlig er bare vant til å trokke rundt på Betong,

jeg er litt sånn...
Nysjerrig da, for å spennere hva vi gjør vi, hva skal vi gjøre?
Er det faktisk så slik som folk sier?
Er det så slik som du ut?
Nei, det kan ikke være det.
Jeg har jo vært spilt inn på TV før,
og der tar vi pauser og brakes og vi venter,
men det eksisterer ikke,
utenom når du sover.
Og da er det så vitt du rekker å lukke i å ha før skåpet igjen.
Men...
Det virket selvfølgelig spennende.
Jeg har jo sett på noe av deg,
jeg har ikke klart egentlig å se en hel säsong,
helt ut.
Så det har liksom vært noen episoder,
jeg har gått til å klippe av ting.
Og det kan vel nesten si,
at det burde jeg kanskje ha gjort.
For det er jo, jeg vet ikke.
Men nei, det var egentlig en isjerrighet,
som var det som var mest.
Så til tross for at du brant deg litt,
i første runde med TV-opterheden,
så har du fortsatt sånn isjerrig,
at du ønsker å utfordre det der selv
på det fysiske oppholdet?
Ja, det høres kanskje litt ferdig ut,
men det er jo en baksida å være med dalle.
Ja, ja.
Og det er jo,
dette er en opplevelse du ikke forkjøpt for penger.
Ja.
Og den opplevelsen er ikke bare å reise
til et eksklusivt eller ja,
eksotisk sted å være,
og hvordan seg det er,
lære mye om deg selv,
utfordre deg selv,
prøve ting som du aldri i villes fantasi hadde kommet på.
Og alt dette, sammen med en god gjeng,
og på et vakert sted i Norge,
så er det veldig mange ting som selger deg inn,
som gjør at dette har lyst til,

og så får man på en måte...
Jeg skal ikke si at det er en stor negativitet,
selv om jeg på en måte like,
holder meg litt på skyggesiden.
Men det er prisen på en måte man må betale.
Og det er jo mange deltagere der inne som elsker.
Ja, ja.
Absolutt alt.
Ja, ja.
Men det er morer, da.
Det er akkurat det der.
Akkurat noen aner så kan du trekke rundt inn på kasserna her,
og banke hui vegen,
av verdens landet vi ikke gjør her.
Det er egentlig å ta første tåg hjem,
og hate det.
Men i alle etterlyd, så bare rest.
Mer av det egentlig.
Det tror jeg også kan være et tips de som hører på.
Det er også å tåle smerten,
et lite stykke, for på andre siden,
der ligger en gevinst som du går å glippe,
og du går etter for smerten med en gang.
Det tror jeg kan være greit å ha med seg.
Ja, absolutt.
Jeg sa til en forsamling,
at det er ingenting som vokser i komfortsånd.
Så var det en som råk å panna, så sa jeg,
jo, navlelo.
Det var egentlig et bra svar,
for det vokser jo der,
det skjer ingenting annet en navlelo.
Ja.
Ditt vil du ikke, Thomas?
Nei, nei, jeg har ikke lyst til.
Du må uttage for komfortsånden,
og det fina er at det er faktisk mulig å skabe sin egen grist,
og du har det som trengs,
det å være en nysjærlig,
og din oppfordring til andre,
om også å gå uttage for komfortsånden,
den tror jeg er velkommen for veldig mange.
Ja, absolutt.
Dette var veldig bra.

Ja, ene.

Hele.

Veldig fint.

Og spennende å høre hvordan en ung man

tåler og håndterer,

og blir så kjent for å likevel finne sin vei.

Det synes jeg er utrolig gøy,

og at du fortsatt er nysjærlig

på å finne nye ting

som du kan være god på utover og være fotbolltrenner.

Ja.

Det tenkte jeg at jeg hadde fortsatt vært det.

Tenk.

Tenk det.

Men som ble det aldri.

Det ble ikke det.

Nei.

Også i hjertelig takk for praten.

Det var veldig, veldig hyggelig.

Tosser.

Takk for meg.

Også håper jeg at vi har nå klart å inspirere en del folk der hjemme

som lytter,

og husk det at du også kan skape din egen dist i livet ditt

og finne det som du er interessert i.

Lykke til.